הדבר הנצחי

ווילס

בארץ האגדות הקרויה מונסטר, שם איפה שההר פוגש בים והים לא רוצה להיפרד מהחוף ומשאיר איים קטנים קרויים סקלליד, חיה אישה חכמה ושמה מאורה.
לא רחוק מביתה שכנה אחוזה של אישה בשם שללאג. שללאג הייתה אישה מלאת תאווה, שהיה לה הרבה רצתה עוד ועוד. היא רצתה גם שהכל שעמד לרשותה היום יבוא איתה יחד לעולם הבא. לכן היא הלכה אל מאורה החכמה. היא באה לשם לבדה, רוכבת על סוס נהדר, חזק ויפה. היא מצאה את מאורה בבקתה קטנה כמו כוורת דבורים, שעל צוק קאראר המביט על הים.
מאורה שמעה ששללאג מתקרבת והיא פגשה אותה בפסגת ההר מלא רוחות עזות. היא הגישה לה קערת מי מעיין זכים. "קודם כל תשתי ותרווי את צימאונך" אמרה "כאן קרוב ישנו נחל קטן ודשא שעליו יכול לרעות הסוס שלך. ועכשיו בואי איתי לביתי וספרי מה מדאיג אותך ומדוע טרחת לבוא אלי מהעושר הרב שלך."

שללאג לא הייתה חושבת מעולם לדאוג לסוס שלה כדבר הראשון, אבל עשתה מה שמאורה אמרה והלכה אחריה לביתה הקטן.
"אני רוצה משהו נצחי, משהו שאוכל לקחת איתי לעולם הבא" אמרה בתאווה. "אינני רוצה להשאיר אחרי כל מה שצברתי ועל מה שעבדתי כל החיים. אני רוצה אוצר נצחי."
"זה תקבלי אחרי שתמסרי את כל מה שיש לך עכשיו" אמרה מאורה ברוך.
שללאג לא הייתה מוכנה לשמוע. "מה? למסור את הכל? את לועגת לי. כל חיי אספתי ולחמתי כדי להשיג את רכושי. לא אמסור אותו! האם אין לך עצה טובה יותר לתת לי? זאת לא חוכמה, זאת טיפשות!"
מאורה הבינה את מחשבותיה של שללאג ורק חייכה. "ישנו מה שהוא שאני יכולה לתת לך, ושיכיל את הכל שלמענו עבדת, הכל עליו חלמת, הכל שיכולת לאסוף. הושיטי לי את ידך ואשים לך זאת בכף. אבל תחזיקי זאת חזק כמו שאת עושה

עם כל האוצרות שלך ואל תפתחי את ידיך הקמוצה. פעם תביני את הערך הממשי של כל מה שרק יש לך."
מאורה פתחה את אגרופה של שללאג ושמה משהו בתוכו. שללאג סגרה את אגרופה וידעה עכשיו שיש לה שם הכל מה שאספה, כל מה שרכשה, כל שחלמה עליו. היא נפרדה ממאורה ולא השאירה לה כל מתת, כי היא נהגה רק לקחת ולא לתת לאחרים, וחזרה לחוותה.
רבים דיברו מאז על האגרוף הקמוץ של שללאג, אך זו רק חייכה. החווה שלה נעשתה עשירה יותר ויותר, כל המתחרים הובסו, היבול התרבה וזהב מילא את המרתפים.
והגיע יום שדאגדא קרא לשללאג לעולם הבא.
"מה הבאת כמתת לאל ולמלך שלך?" שאל דאגדא בקול של רעם.
"הכל שעבורו עבדתי, הכל שחייתי בשבילו, הכל שחלמתי עליו הוא כאן בידי הקמוצה" ענתה שללאג בביטחון.
"אז פתחי את ידיך, כי בעולם זה לא יכולים לשמור דבר אלא רק להתחלק בכל טוב" אמר דאגדא.
אך למרות כל המאמצים שללאג לא יכלה לפתוח את אגרופה. ואז דאגדא ניגש אליה ובמגע יד שלו פתח את כף ידה.
ושללאג הביטה על הכל שעבורו עבדה, הכל שחיה בשבילו, הכל שעליו חלמה. כי ביד שלה.. לא היה כלום.
בעצב נענע דאגדא בראשו. "כאן מחשיבים רק מה שאת נותנת ולא מה שצברת או לקחת" אמר "ועכשיו אשלח אותך חזרה לעולם שלך ודאגי ללמוד מהשיעור הזה. וכשתחזרי לכאן שנית ותפתחי את ידך.. שתהיה מלאה!"